

FREDERIC MUNNÉ CATARINA

Advocat

Doctor en Dret

Diputat de la Junta de Govern

President de la Comissió d'Honoraris del Col·legi de l'Advocacia de Barcelona

fmunne@dretprivat.com

**LA VALORACIÓ DELS
HONORARIS DE LES COSTES
PROCESSALS: ELS NOUS
CRITERIS ORIENTATIUS
D'HONORARIS APROVATS
PER L'IL·LUSTRE COL·LEGI
DE L'ADVOACACIA
DE BARCELONA L'ANY 2020**

TRADUCCIÓ DE L'ARTICLE PUBLICAT ORIGINALMENT A LA

«REVISTA JURÍDICA DE CATALUNYA»

NÚM. 2, 2020

[\[Ver el artículo original, EN PDF\]](#)

DRET PROCESSAL

LA VALORACIÓ DELS HONORARIS DE LES COSTES PROCESSALS: ELS NOUS CRITERIS ORIENTATIUS D'HONORARIS APROVATS PER L'IL·LUSTRE COL·LEGI DE L'ADVOCACIA DE BARCELONA L'ANY 2020

per

FREDERIC MUNNÉ CATARINA

Advocat

Doctor en Dret

Diputat de la Junta de Govern

President de la Comissió d'Honoraris del Col·legi de l'Advocacia de Barcelona

fmunne@dretprivat.com

RJC, núm. 2-2020, pàg. 395-408

RESUM: *Per calcular l'import dels honoraris de lletrat a incloure en la taxació de costes ha d'estar-se a la quantia de l'assumpte, el treball realitzat, el temps dedicat, la complexitat de l'assumpte i el resultat obtingut, però aquests criteris genèrics consagrats pel Tribunal Suprem no són suficients per traduir-se a una xifra en el cas concret, amb la seguretat jurídica que exigeix l'art. 246 LEC. Aquest treball exposa el mètode de càlcul dels criteris de l'Il·lustre Col·legi de l'Advocacia de Barcelona (ICAB) declarats per la Comissió Nacional dels Mercats i de la Competència (CNMC) ajustats a la legalitat de competència i en vigor des del 5 de març de 2020.*

Paraules clau: *Costes judicials, honoraris d'advocats, col·legis d'advocats, taxació de costes, criteris orientatius d'honoraris professionals, dret de la competència.*

ABSTRACT: *In order to calculate the lawyer's fees for the appraisal of the litigation costs criteria such as the amount of the matter, the work done, the time spent, the complexity of the matter and the results should be included, but these general criteria established by the Spanish Supreme Court are not enough to be translated into an amount for a specific case, not with the legal certainty than the article 246 of the Civil Procedure Act (LEC in Spanish) demands. This paper explains the criteria approved by the Barcelona Bar Association regarding the calculation method, which have been declared consistent with the legislation on competition law by the National Commission on Markets and Competition (CNMC in Spanish). These criteria are in force since March 5, 2020.*

Keywords: *Litigation costs, lawyers' fees, bar associations, appraisal of litigation costs, indicative criteria on professional fees, competition law.*

SUMARI: I. I. INTRODUCCIÓ. II. QÜESTIONS A PONDERAR EN EL CàLCUL DELS HONORARIS. III. D'HONORARIS MÍNIMS A CRITERIS ORIENTATIUS. IV. NECESSITAT D'UN CàLCUL NO ORIENTATIU. FUNCIÓ PERICIAL DELS COL·LEGIS. V. CARÀCTER DETALLAT DE LA MINUTA: CONCEPTES QUANTIFICABLES I REPORTATS. VI. LA CNMC

I. INTRODUCCIÓ

En matèria d'honoraris professionals hem de partir de la llibertat de pacte entre l'advocat i el seu client en el marc d'una relació contractual d'arrendament de serveis professionals, de manera que la quantia dels honoraris serà la lliurement estipulada entre advocat i client, sempre que el full per encàrrec respecti les normes deontològiques i sobre competència, així com els drets dels consumidors. No obstant això, l'art. 44 del Reial Decret 658/2001, de 22 de juny, pel qual s'aprova l'Estatut General de l'Advocacia Espanyola disposa que «... a falta de pacte exprés en contrari, per a la fixació dels honoraris es podran tenir en compte, com a referència, els Barems Orientadors del Col·legi en l'àmbit del qual actuï, aplicades conforme a les regles, usos i costums del mateix, normes que en tot cas tindran caràcter supletori del convingut i que s'aplicaran en els casos de condemna en costes a la part contrària». Caràcter supletori que al nostre judici resulta més que discutible, excepte en una jura de comptes on tenen un valor orientatiu a nivell pericial (art. 35.2 LEC).

Els col·legis professionals tenen entre les seves funcions la d'informar en els processos judicials quan es discuteixin qüestions relatives a honoraris professionals. En termes generals, cal sol·licitar la designació judicial de perit en matèria d'honoraris professionals en qualsevol declaratiu ordinari, amb base a l'art. 341 LEC, a l'efecte del qual pot requerir-se al col·legi professional perquè aporti una llista de perits en la matèria, i fins i tot caldria sol·licitar-li l'emissió d'un dictamen institucional (art. 340.2 LEC). D'una manera més precisa, en matèria de jura de comptes dels advocats i de taxació de les costes judicials, l'art. 246.1 LEC preveu que, en cas d'impugnar-se, l'import dels honoraris de l'advocat per estimar-los excessius, el col·legi d'advocats del partit judicial al qual pertanyi l'òrgan judicial de què es tracti, té l'obligació legal d'emetre un informe preceptiu, però no vinculant.

Es tracta d'una funció pericial *ex lege*, que com tota perícia ha de ser imparcial prenent en consideració tant el que pugui afavorir com el que sigui susceptible de causar perjudici a qualsevol de les parts (art. 335.2 LEC) i ha d'exposar una opinió tècnica amb base a criteris lògics i raonables, que en cap cas siguin arbitraris, la qual cosa exigeix una mínima motivació d'aquesta perícia institucional per a la seva més encertada valoració (art. 336.2 LEC) tenint en compte que no cap una posterior intervenció oral, ja que tant la jura de comptes com l'incident de taxació de costes no contempen aquesta possible actuació oral on en un altre cas podria explicar-se, aclarir-se o ampliar-se la perícia (art. 347 LEC). I aquesta motivació passa tant per explicitar els criteris que, amb caràcter general, regeixen els informes preceptius de la corporació, com les concretes raons i càlculs duts a terme per informar l'òrgan judicial sobre el caràcter excessiu, o no excessiu dels honoraris inclosos en les costes, en cada cas concret, en posar-los en relació amb l'específica actuació professional de què es tracti. En definitiva, ha de garantir-se que aquesta funció pericial s'exerceix per part de la corporació de dret públic seguint criteris idèntics per a qualsevol professional i amb similar resultat en supòsits o encàrrecs professionals similars.

Per tot això, la Disposició Addicional 4a de la Llei 2/1974, de 13 de febrer, sobre Col·legis Professionals, en la seva redacció donada per la Llei 25/2009, de 22 de desembre (d'ara endavant LCP), estableix que *«els col·legis podran elaborar criteris orientatius als exclusius efectes de la taxació de costes i de la jura de comptes dels advocats»*.

II. QÜESTIONS A PONDERAR EN EL CÀLCUL DELS HONORARIS

Els honoraris a incloure en una taxació de costes han de limitar-se a les actuacions efectivament realitzades. Es tracta de rescabalar-se del treball *efectiu* del lletrat de la part afavorida en costes, valorat de manera objectiva. Com ha exposat el Tribunal Suprem, en reiterades ocasions com en la seva STS de 5 de maig de 2014 (ROJ: STS 1816/2014, Ponent F. Marín Castán) en el seu Fonament Jurídic 3r, *«en matèria d'impugnació de les costes taxades per considerar-se excessius els honoraris del lletrat minutant, constitueix criteri consolidat (AATS d'11 de febrer de 2014, rec. 2375/2011, 17 de gener de 2012, rec. 690/2006 i 27 de març de 2012, rec. 173/2005, entre els més recents) que no es tracta de predeterminar, fixar o decidir quins han de ser els honoraris del lletrat de la part afavorida per la condemna en costes, ja que el treball d'aquest es remunera per la part a qui defensa i amb qui li vincula una relació d'arrendament de serveis, lliurement estipulada per les parts contractants, sinó de determinar la càrrega que ha de suportar el condemnat en costes respecte dels honoraris del lletrat que minuta, perquè encara que la condemna en costes va dirigida a rescabalar al vencedor de les despeses originades directa i immediatament en el plet entre els quals s'inclouen els honoraris del lletrat, la minuta inclosa en la taxació ha de ser una mitjana ponderada i raonable dins dels paràmetres de la professió, no sols calculada d'acord amb criteris de quantia, sinó a més adequada a les circumstàncies concurrents en el plet, el grau de complexitat de l'assumpte, la fase del procés, els motius del recurs, l'extensió i desenvolupament de l'escrit d'impugnació d'aquest, la intervenció d'altres professionals en la mateixa posició processal i les minuts per ells presentades a l'efecte de la seva inclusió en la taxació de costes, sense que per a la fixació d'aquesta mitjana raonable que ha d'incloure's en la taxació de costes, resulti vinculant el preceptiu informe del Col·legi d'Advocats ni això suposi que l'advocat que ha minutat no pugui facturar al seu representat l'import íntegre dels honoraris concertats amb el seu client pels seus serveis professionals»*.

En un sentit molt similar, l'ATS d'11 de febrer de 2014 assenyala que segons reiterada doctrina d'aquesta Sala en matèria d'impugnació dels honoraris de lletrat per excessius, ha d'atendre's a una pluralitat de circumstàncies, com ara *«el treball realitzat en relació amb l'interès i la quantia econòmica de l'assumpte, el temps de dedicació, les dificultats de l'escrit d'impugnació o d'al·legacions, els resultats obtinguts, etc.»* i l'ATS de 13 de maig de 2014 assenyala que *«l'avaluació del treball professional dels Advocats, de l'Advocat de l'Estat i dels Lletrats dels Serveis Jurídics de les Administracions de les Comunitats Autònomes o dels Ajuntaments, ha de guardar concordança amb els serveis realment prestats amb adaptació a la naturalesa del procediment, tenint en compte per al seu reconeixement no un mòdul quantitatiu fix que operi automàticament, sinó una sèrie de factors o circumstàncies com ara el treball professional realitzat, la seva major o menor complexitat tècnica, en relació amb la importància objectiva dels interessos en joc i la quantia econòmica del plet, temps que va requerir normalment emprar, i els resultats obtinguts, en mèrits dels serveis professionals prestats, abast i efectes posteriors»*.

D'una manera més sintètica, la SAP Barcelona de 18 de juny de 2008 (ROJ: SAP B 6211/2008) destaca que la funció judicial en calcular l'import dels honoraris dels lletrats consisteix en *«...valorar si els reclamats són justos amb vista al treball realitzat...»*, per al que afegeix que *«... no pot obviar-se la quantia del plet...»*, i, sobretot, consisteix en l'obligació d'aplicar la reducció del terç conforme a la quantia del procediment fixada en el moment processal oportú, en els termes que estableixen els arts. 394.3 i 243.2 LEC com *«límit legal i imperatiu inequívoc, no susceptible de matisacions que, per tant, no pot ser depassat»*.

Així, conforme a aquesta doctrina jurisprudencial, la quantificació de la partida d'honoraris del lletrat de la part afavorida amb les costes ha d'atendre les concretes circumstàncies concurrents en cada cas, com ara:

- a) El treball efectivament realitzat, incloent només les fases actuades.
- b) L'interès i la quantia econòmica de l'assumepte.
- c) El temps de dedicació efectiva a l'assumepte.
- d) El grau de complexitat tècnica, incloent l'extensió de l'actuat.
- e) La intervenció d'altres defenses en la mateixa posició processal.
- f) El resultat obtingut per la part minutant, el seu abast i efectes posteriors..
- g) El límit de l'import dels honoraris al terç de la quantia processal.

III. D'HONORARIS MÍNIMS A CRITERIS ORIENTATIUS

Els col·legis d'advocats tradicionalment es regien per «Normes Reguladores d'Honoraris» a mode de veritables recomanacions sobre la facturació dels serveis professionals dels seus col·legiats, tant en actuacions judicials com extrajudicials fins a finals del segle passat. Després de l'entrada en vigor de la Llei 1/2000 d'Enjudiciament civil es van començar a adaptar com a «criteris orientatius» o meres recomanacions indicatives. I finalment la Llei 25/2009, de 22 de desembre, de modificació de diverses lleis per a la seva adaptació a la Llei sobre lliure accés a les activitats de serveis i el seu exercici (Llei Òmnibus) va establir una clara prohibició sobre aquest tema, en modificar l'art. 14 LCP, assenyalant que *«els Col·legis Professionals i les seves organitzacions col·legials no podran establir barems orientatius ni qualsevol altra orientació, recomanació, directriu, norma o regla sobre honoraris professionals, excepte el que s'estableix en la DA 4a»*. Disposició Addicional que a manera d'excepció permet als col·legis professionals *«elaborar criteris orientatius als exclusius efectes de la taxació de costes i de la jura de comptes dels advocats»*.

Com apuntava Montserrat SÁNCHEZ-ESCRIBANO¹, amb aquesta Llei es recull l'exigència sol·licitada pels òrgans reguladors de la competència a nivell nacional i europeu de *«suprimir la funció relativa a la determinació de barems orientatius d'honoraris i es prohibeix expressament l'establiment de qualsevol altra mena de recomanacions de preus per ser considerats com un instrument per a la concertació tàcita d'aquests. Excepcionalment es permet l'aprovació d'uns criteris per a la determinació de les quantitats enteses com a excessives a l'efecte de taxació de costes i jura de comptes en els processos judicials, complint la seva funció de col·laboració amb l'Administració de Justícia»*.

No obstant això, el Preàmbul d'aquesta Llei Òmnibus, amb la qual s'incorpora al nostre Ordenament jurídic intern la Directiva 2006/123/CE del Parlament Europeu i del Consell, de 12 de desembre de 2006 relativa als serveis en el mercat interior, precisa entre els seus objectius: a) *«impulsar una millora global del marc regulador del sector serveis, per a així obtenir guanys d'eficiència, productivitat i ocupació en els sectors implicats, a més d'un increment de la varietat i qualitat dels serveis disponibles per a empreses i ciutadans»*, i b) *«reforçar les garanties dels consumidors i usuaris dels serveis, en obligar els prestadors de serveis a actuar amb transparència tant respecte a la informació que han de proveir com en matèria de reclamacions»*.

¹. SÁNCHEZ-ESCRIBANO, M., *Llei Òmnibus i col·legis professionals*, *Notícies Jurídiques*, 1/5/2011 (<http://noticias.juridicas.com/conocimiento/articulos-doctrinales/4653-ley-omnibus-y-colegios-profesionales/>).

Per això, entenem que el trànsit de les anteriors Normes Reguladores d'Honoraris, com a preus mínims en l'exercici de la professió, als actuals Criteris Orientatius únicament als efectes de taxació de costes i jura de comptes dels advocats, ha d'estar presidit per aquests objectius. És a dir que els criteris orientatius han de garantir una major eficiència, productivitat i ocupació en el sector de l'advocacia, un increment en la varietat i qualitat dels seus serveis, i majors garanties per als consumidors d'aquests serveis legals, obligant a una major transparència en la informació dels seus serveis i de les vies de reclamació.

L'essència de la modificació legislativa operada per la Llei Omnibus no radica en l'artificial distinció terminològica entre «barems» i «criteris», estant prohibits els primers i permesos els segons, com sembla sostenir la Comissió Nacional dels Mercats i la Competència (d'ara endavant CNMC) com a autoritat reguladora de la competència. Més aviat es tracta de regular la prohibició genèrica d'establir preus (barems, normes, regles, directrius, criteris o una altra orientació sobre honoraris professionals), perquè els mateixos es regeixen per l'autonomia de la voluntat i la llibertat de pacte entre advocat i client, amb l'única i expressa excepció de les taxacions de costes i les jures de comptes dels advocats, respecte de les quals *si cap* que els col·legis d'advocats puguin elaborar barems, normes, regles, directrius o criteris orientatius sobre honoraris professionals als exclusius efectes de valorar aquesta partida (els honoraris) en els incidents de taxacions de costes o jura de comptes dels advocats.

Això comporta, per exemple, que els criteris orientatius, amb independència de la seva denominació o «etiqueta», no puguin estendre's als honoraris d'actuacions extrajudicials, com ara l'assessorament jurídic, la gestió documental, la redacció de documents o contractes, la negociació, la mediació o l'arbitratge. Només les actuacions judicials són susceptibles de desencadenar una taxació de costes o una jura de comptes. És obvi que qualsevol actuació extrajudicial, com el seu nom indica, es presta al marge dels tribunals, per la qual cosa no poden donar lloc a un incident de taxació de costes o jura de comptes, que exigeixen, com *causa*, un procés judicial previ com a objecte a taxar o compte a jurar. El mateix succeiria en qualsevol àmbit de l'advocacia, fins i tot el judicial, si una llei exclou de manera expressa tota possibilitat d'una condemna en costes o una jura de comptes la taxació dels quals s'efectuï en seu judicial.

De fet, en matèria de costes no hi ha llibertat d'honoraris a incloure en costes i per tant no hi ha concurrència competencial quant al seu import. Això no seria lògic. En el nostre ordenament jurídic, les costes no tenen una finalitat sancionadora o punitiva sinó de rescabament. Són una «*càrrega que ha de suportar el condemnat en costes*». I consegüentment càrrega ha de ser calculada amb base a criteris objectius de l'aplicació dels quals resulti una xifra com «*mitjana ponderada i raonable dins dels paràmetres de la professió*». I aquest càlcul no és aleatori ni arbitrari, sinó fruit de la lògica del mercat. Obeeix al valor en un moment històric determinat (en què s'aproven els criteris) del treball professional segons aquells paràmetres consolidats pel Tribunal Suprem. D'aquí es desprenen unes pautes o criteris objectius i preestablerts, que evitin situacions de greuge comparatiu davant supòsits idèntics o molt similars entre si. Per tant, amb aquests criteris ha de poder-se calcular el *quantum* dels honoraris amb una mínima precisió. Noti's que les costes no són en si mateixes un mercat. En el seu cas poden ser objecte de negociació entre advocat i client com a possible pacte en virtut del qual s'integri l'eventual dret de crèdit de les costes, en funció del resultat, en el preu pactat, a manera de «*success fee*» o prima d'èxit. No obstant, no són preu en si mateixes.

El mercat legal dels serveis professionals de l'advocacia influeix en la fixació dels criteris i d'aquí en la valoració de les costes, però no a l'inrevés, com sembla insinuar la CNMC quan sosté que uns criteris orientatius quantitius esdevenen barem susceptible de condicionar el mercat, a manera de recomanació de preus. Els criteris orientatius constitueixen una taxonomia, que reflecteix el valor de mercat dels serveis professionals, però mitjançant paràmetres objectius de valoració del treball. Els aspectes subjectius, que porten a l'elecció i confiança en un determinat professional, incumbeixen tan sols al mercat i a la relació directa entre advocat i client.

En definitiva, el nom (barem o criteri) no fa la cosa, sinó al revés. Els col·legis d'advocats no poden elaborar barems ni criteris amb la finalitat de recomanar preus, però sí que poden elaborar-los per a valorar els honoraris de les costes. Així, la Llei no permet al col·legi professional fixar xifres d'honoraris concretes a manera de recomanació de preus, però sí que permet expressament i a manera d'excepció, establir un mètode de valoració *objectiva* amb el qual es pugui *calcular* de manera inequívoca la part d'aquestes xifres (honoraris) a incloure en les taxacions de costes i jures de comptes. No obstant això, no sembla ser aquesta la interpretació que ve sostenint l'autoritat reguladora de la competència, per la qual cosa caldrà esperar que es pronunciïn els tribunals sobre la recta hermenèutica tant de la prohibició (art. 14 LCP) com de l'excepció a la mateixa (DÓNA 4t LCP) més enllà d'estèrils debats merament terminològics.

IV. NECESSITAT D'UN *CÀLCUL* NO ORIENTATIU. FUNCIÓ PERICIAL DELS COL·LEGIS

El qualificatiu «orientatiu» o aproximat es predica dels criteris, no del càlcul d'honoraris que resulti de la seva aplicació al cas concret. Els criteris orientatius que poden elaborar els col·legis han de permetre valorar el precís abast econòmic d'una eventual condemna en costes, fins i tot abans d'interposar una demanda judicial, ja que aquesta informació condiciona el legítim exercici del dret fonamental a la tutela judicial (art. 24 CE) i és imprescindible en llaures a la transparència cap al consumidor de serveis legals.

El consumidor té dret a valorar els riscos que assumeix en decidir sobre una possible reclamació judicial dels seus drets. I això tan sols és possible si a més d'obtenir de la seva advocat informació sobre el cost dels seus serveis professionals, sap l'import (aproximat en ser *ex ante*) de les costes en cas de sentència desfavorable. De fet, la pròpia Llei Omnibus exposa entre els seus principis inspiradors, el de garantir la transparència en la informació facilitada al consumidor de serveis professionals. I això aconsegueix al preu, però també a les eventuals càrregues.

En efecte, una de les funcions dels criteris orientatius és facilitar un càlcul transparent que permeti determinar *ex ante* la càrrega a suportar pel consumidor en cas de ser condemnat en costes². De manera que fins i tot *ex ante litis* els criteris orientatius han de permetre el càlcul aproximat de les costes, a fi que el consumidor adquireixi un coneixement transparent de l'*import* d'aquesta possible càrrega, com a càrrega econòmica potencialment afegida als

² En aquest sentit es manifesta l'Estudi sobre transparència en de les costes en els procediments judicials civils a la Unió Europea JLS / 2006 / C4 / 007-30-CE-0.097.604 / 00-36 de la Comissió Europea: «*L'amélioration de la transparence des coûts dans l'espace européen de justice facilite l'accès à la justice en permettant aux citoyens de prendre ces coûts en compte quand ils prennent une décision quant à leur action en justice potentielle. La dernière version du règlement du Parlement Européen et du Conseil instituant une procédure européenne pour les demandes de faible importance prévoit dans son considérant n°4 que «Les détails relatifs aux frais exigibles devraient être rendus publics, et les modalités de fixation de ces frais devraient être transparents».*

honoraris pressupostats pel seu advocat. I això resultaria impossible, atenent únicament els criteris generals indicats pel Tribunal Suprem, com a conceptes excessivament amplis i indeterminats, que no permeten *per se* calcular cap import. Es tracta de mers principis inspiradors.

En aquest context, els criteris orientatius tenen una altra funció *ex post litis*, com és la d'il·lustrar a l'òrgan judicial competent per a taxar costes, al col·legi que ha d'emetre informe sobre el seu import, i a les defenses de totes dues parts cridades a aportar el càlcul de les costes al seu favor o valorar la seva possible impugnació per estimar-les excessives. Fins al punt que les costes de l'incident de taxació «*s'imposaran a l'advocat o al perit els honoraris del qual s'haguessin considerat excessius*» (art. 246.3 LEC) és a dir que qualsevol error en el càlcul de l'import dels honoraris que integren les costes comporta una càrrega per al lletrat minuant. El que no deixa de sorprendre'ns, perquè les costes processals són un crèdit de la part processal i precisament per això, només les parts estan legitimades per a reclamar-les i per a impugnar la taxació³.

En qualsevol cas, els col·legis professionals estan cridats a emetre informe preceptiu, i no vinculant, quan, havent-se impugnat els honoraris per considerar-los excessius, la part afavorida en costes no acceptés la reducció reclamada, de manera que el Lletrat de l'Administració de Justícia, «*a la vista de l'actuat i dels dictàmens emesos, dictarà decret mantenint la taxació realitzada o, en el seu cas, introduirà les modificacions que estimi oportunes*» (art. 246 LEC). Tots ells (litigants, advocats, col·legi i Lletrat de l'Administració de Justícia) precisen d'instruments de càlcul per a quantificar l'import de les costes, incloent els honoraris de lletrat, com a partida integrant de les mateixes i com a dret de crèdit d'una de les parts enfront de l'altra.

A l'emetre el seu informe, el col·legi requereix duu a terme una perícia de taxació sotmesa a valoració judicial conforme a la sana crítica per part del Lletrat de l'Administració de Justícia competent per a resoldre sobre l'import de les costes impugnades per excessives⁴. Aquesta funció pericial atribuïda *ex lege* als col·legis professionals ha de realitzar-se amb la transparència exigida per la Llei Omnibus, la qual cosa implica la publicitat dels criteris utilitzats per a emetre aquests informes. I és que aquest informe pericial, com hem assenyalat, no pot ser subjectiu ni arbitrari, sinó que ha de ser imparcial, raonable i raonat, i ha d'obeir a uns criteris objectius, públics i verificables tant per les parts com pel Lletrat de l'Administració de Justícia. En conseqüència, els criteris han de permetre aconseguir un resultat quantitatiu concret i unívoc, i per això verificable o contrastable.

³ Com assenyala SALGADO CARRERO, C., en «La impugnació de la taxació de costes», *Diario El Derecho* de 14.12.2015, «els professionals que els van representar, van assistir o van prestar els seus serveis» no estan en cap cas legitimats per a reclamar les costes ni per a impugnar la taxació de costes.

⁴ FERNÁNDEZ-GALLARDO, J. («La taxació de costes en el procés d'execució hipotecària», *Revista quadrimestral de les Facultats de Dret y Ciències Econòmiques i Empresariales de ICADE*, n.º 91 gener-abril 2014, p. 258) afirma que «el nou règim jurídic, implantat per la Llei 13/2009, de 3 de novembre, de reforma de la legislació processal per a la implantació de la nova Oficina judicial (BOE núm. 266, 4.11.2009), que atribueix al secretari judicial la resolució de la impugnació de la taxació de costes, suposa confiar al mateix una funció similar a la que tenien els tribunals, els quals exercien la mateixa amb atenció a determinades pautes ponderatives» i ens recorda que Vázquez Sotelo, J. L., en 1985 ja sostenia que «les funcions que s'atribueixen al secretari en la taxació de costes són funcions netament judicials ja que el secretari qualifica les partides que se li presenten, les aprova i les rebutja i en definitiva fixa i quantifica l'import d'una condemna establerta en una sentència».

V. CARÀCTER DETALLAT DE LA MINUTA: CONCEPTES QUANTIFICABLES I REPORTATS

L'art. 243.2 LEC exigeix que les partides de les minuts d'honoraris «s'expressin detalladament» i que es refereixin a honoraris que «s'hagin reportat en el plet», per a ser incloses en les costes. I en termes similars, l'art. 35.1 LEC requereix que la minuta reclamada en una jura de comptes sigui «minuta detallada i manifestant formalment que aquests honoraris els són deguts i no han estat satisfets».

Com posés de manifest la STS de 5 de maig de 1992 (ROJ: STS 19581/1992) aquesta «obligatorietat del detall de la minuta té com a fi conèixer els treballs realitzats i el seu ajust i comprovació amb els tràmits que donen dret a incloure la minuta del lletrat en la taxació de costes per a evitar que es girin conceptes inadequats, no realitzats o fruit només de l'interès particular de la part». Així, el «detall» s'exigeix tan sols per a separar amb precisió el reportat i el no reportat per a poder valorar d'una manera raonable el treball efectiu realitzat, per exemple, quan s'hagi intervingut només en una part del procediment civil.

Per a FERNÁNDEZ-GALLARDO⁵ en la taxació de costes «si el lletrat que presenta la minuta aplica el percentatge màxim de les normes orientadores, haurà d'indicar les circumstàncies per les quals es fixa d'aquesta manera la seva minuta, sense que sigui factible que el secretari judicial faci de mer observador a l'espera d'una impugnació» i això puix que en la seva opinió «l'esperit de la llei en exigir el detall de la minuta és facilitar el seu control pels òrgans judicials, evitant així la inclusió de partides supèrflues i no exigides per la llei, i la consegüent indefensió que es produiria quan el condemnat al pagament de les costes desconegués els conceptes inclosos en aquella minuta i, per tant, no comptés amb criteris clars per a poder impugnar-la».

Per consegüent, l'exigència de detallar la minuta no implica una especial separació i quantificació, desgranant i individualitzant les diferents fases que integrin les actuacions portades en un procediment. Al contrari, el detall té com a única fi indicar amb claredat el treball efectivament realitzat i la suma econòmica amb el qual es valora aquest treball efectiu, separant les partides que integrin la minuta, quan siguin objecte de quantificació independent.

Aquesta quantificació d'honoraris reportats pel treball efectivament realitzat requereix d'instruments de càlcul que aplicats al cas concret permetin quantificar les partides que integrin la minuta. El «detall» de la minuta no ha de ser merament conceptual, a manera de relació innecessària de les tasques integrants de l'actuació professional, que incrementa el risc d'impugnacions injustes sol·licitant l'exclusió d'alguna d'aquestes «tasques» per considerar-se inútil o supèrflua.

Per tot això, el «detall» de la minuta només és exigible quan calgui per a especificar la part del treball efectivament realitzat en interès de part i quan sigui necessari quantificar de manera individualitzada, segons els criteris orientatius, les diferents tasques que integrin l'actuació professional en el seu conjunt. En cas contrari, si aquest detall no es vincula al seu càlcul, com a partides *avaluables econòmicament*, esdevé irrellevant buidant de contingut el requisit dels arts. 35.2y 243.2 LEC.

VI. LA CNMC I L'ABSÈNCIA D'INSTRUMENTS DE CàLCUL

Des que es va aprovar la Llei Òmnibus 25/2009, de 22 de desembre, les autoritats reguladores de la competència a nivell autonòmic i la CNMC van centrar part de la seva funció supervisora del mercat de serveis legals, a prohibir l'elaboració, publicació, difusió i aplicació dels criteris orientatius llavors vigents en els diferents col·legis d'advocats, en qualificar-los de barems o recomanacions de preus. La CNMC sostenia que un criteri orientatiu és «el conjunt d'elements que han de tenir-se en compte per a la taxació de costes

⁵ FERNÁNDEZ-GALLARDO, J., *loc. cit.*, p. 262

i de la jura de comptes dels advocats, i no el resultat quantitatiu d'aplicar aquests criteris en cada cas concret, que seria el preu o honorari».

De fet, fins aquí podem fins i tot coincidir en aquesta distinció entre criteris i honoraris. On els «criteris orientatius» serveixen per a calcular els honoraris a incloure en costes en termes generals, mentre que els «honoraris» en si mateixos són el resultat quantitatiu d'aplicar-los al cas concret. De manera que els primers sent criteris objectius tenen vocació de ser aplicats a una pluralitat de casos i no han de consistir en quantificacions específiques, en canvi els segons, sent un preu d'un treball en concret, responen a un determinat servei professional, per la qual cosa han de ser susceptibles de poder-se mesurar o quantificar de manera precisa i sense conjectures.

Ara bé, una cosa és que els criteris no siguin llistats de preus o imports preestablerts i una altra molt diferent que no puguin contenir xifres, ni instruments de càlcul com ara percentatges, proporcions o escales, precisament perquè tan sols això ens permet passar del genèric (criteris) a l'específic (honoraris) amb la necessària seguretat jurídica i d'una manera mínimament objectiva i just (sense arbitrarietat).

La CNMC en la seva Resolució de 27 de febrer de 2020 (Expedient VS/0587/16)⁶, que declara adequats al compliment de la legislació de competència la proposta de criteris orientatius del Col·legi de l'Advocacia de Barcelona (d'ara endavant ICAB), sosté que aquests han de ser merament qualitatius, la qual cosa va fer que les propostes inicials del Col·legi fossin descartades precisament perquè incorporaven els necessaris instruments de càlcul en forma de percentatges i proporcions⁷ explícites. El text resultant ha quedat nu de tals eines que, com les antigues escales, no són imports o preus establerts per a una generalitat de supòsits, sinó mers instruments de càlcul necessaris per a aplicar els criteris amb la finalitat que resultin uns honoraris concrets en cada cas concret, després de prendre en consideració les circumstàncies específiques del cas: interès o quantia econòmica, grau de treball, temps emprat, complexitat i resultat obtingut.

L'expedient en el qual s'ha dictat aquesta Resolució de la CNMC es troba pendent de sentència per part de l'Audiència Nacional, a qui correspondrà decidir si els consumidors tenen dret a saber amb mínima precisió l'import previsible de les costes; així com als col·legis en informar pericialment sobre el caràcter excessiu de les costes i al Lletrat de l'Administració de Justícia en taxar-les o resoldre sobre la seva impugnació. En definitiva, si els criteris orientatius, sent previsions generals per a una pluralitat de supòsits, poden i han de contenir instruments de càlcul com ara percentatges que permetin arribar al càlcul dels honoraris en el cas concret, o bé si han de ser un mer sistema qualitatiu en el text del qual no escau xifra o cap percentatge, com ve sostenint la CNMC, sense més argument que «el risc d'uniformar els honoraris» en les taxacions de costes. Com si aquestes no haguessin de ser uniformes en supòsits amb idèntic interès econòmic, treball, temps, complexitat i resultat. El contrari d'aquesta uniformitat és precisament l'arbitrarietat, donant solucions disperses a casos idèntics.

⁶ Resolució que puede consultarse en https://www.cnm.es/sites/default/files/2873198_0.pdf.

⁷ El 13 de abril de 2018, un mes después de recibir la notificación de la sanción de la CNMC (Resolución de 8 de marzo de 2018 que considera que los criterios orientadores del ICAB de 2009 son baremos que actuaban como recomendación de precios), el ICAB envió a la CNMC una propuesta de nuevos criterios orientativos. Propuesta modificada en distintas versiones a lo largo de los años 2018 y 2019, fruto de una negociación que concluyó con el texto de los Criterios del ICAB 2020, declarados adecuados a la legalidad de competencia por la CNMC por Resolución de 27 de febrero y aprobados por la Junta de Gobierno del ICAB celebrada el 3 de marzo de 2020.

En definitiva, per a evitar aquesta arbitrietat, cal que els criteris orientatius incloguin els imprescindibles instruments de càlcul, actualment implícits en els Criteris de l'ICAB aprovats per la seva Junta de Govern el 3 de març de 2020, conforme a l'esmentada Resolució de la CNMC de 27 de febrer de 2020 (Expedient VS/0587/16).

VII. ELS CRITERIS ORIENTATIUS DE L'ICAB DE 2020

Com estableix la seva Disposició Final, els Criteris van entrar en vigor l'endemà de la seva publicació en la pàgina web corporativa de l'ICAB, és a dir el 5 de març de 2020. Així mateix, són aplicable *«als informes que s'emetin a partir de la data de la seva publicació, en relació a qualsevol taxació de costes i jura de comptes»*. A tots els informes emesos a partir del dia 5 de març, amb independència de la data d'inici del procediment judicial o l'actuació objecte de taxació o de jura de comptes i de la data de confecció o càlcul de la minuta. És a dir que no hi ha un règim transitori, perquè aquests Criteris deroguen unes Pautes Bàsiques que al seu torn van venir a substituir els Criteris de 2009. Pautes Bàsiques que es limitaven a recollir els criteris genèrics del Tribunal Suprem (treball efectiu, interès i quantia econòmica, temps de dedicació, grau de complexitat, resultat obtingut, etc.) i que per si soles són insuficients. Realment, aquests Criteris desenvolupen aquelles Pautes Bàsiques.

Aquests Criteris constitueixen un paràmetre de raonabilitat i tenen una fi orientadora, de manera que no han d'interpretar-se com un mínim o un màxim, sinó de manera flexible, estant al cas concret (criteri 3). El càlcul dels honoraris repercutibles en costes per l'actuació de l'advocacia ha d'efectuar-se de manera separada en cada instància o recurs, de manera que, en aquest càlcul, cada instància abasta la seva completa tramitació, incloent les consultes, reunions, estudi i preparació de l'assumpte; i els recursos i incidents que siguin objecte d'expressa condemna en costes, han de taxar-se de manera separada (criteri 2).

1. MÈTODE DE CàLCUL

Per aplicar aquests criteris a un cas concret, en primer lloc, caldrà establir la quantia base, com a interès econòmic litigiós, que ve determinada en termes generals per l'import de la condemna o per la quantia processal, excepte en els supòsits en què la quantia processal no consti o sigui poc raonable en atenció a l'interès econòmic real en joc. I tot això conforme a les regles i especificacions assenyalades en el criteri 11.

Una vegada fixada la quantia base, és possible calcular el límit màxim de les costes de conformitat amb el que s'estableix en l'art. 394.3 LEC, de manera que els honoraris no han d'excedir del 33,33% d'aquesta quantia. I precisament sobre la quantia base s'aplica el grau de treball previst en el criteri 6, encara que en realitat per a determinar aquest grau, a més del que es preveu en el criteri 6, cal atendre de manera conjunta als criteris 6 a 14, és a dir: la concreta actuació duta a terme (criteri 6), la seva complexitat i el temps dedicat (criteri 7) la instància judicial i les fases del procediment treballades (criteris 8 a 10), la moderació de grau en atenció a les quanties elevades o reduïdes (criteri 11.9 i 11.10), l'eventual existència de pluralitat de litigants baix diferents adreces lletrades (criteri 12) i el resultat obtingut en el procés objecte de taxació (criteri 14).

No obstant això, anem a pams, i vegem en primer lloc com es fixa la quantia base, després com efectuar la *«reducció proporcional»* del grau màxim al qual correspongui. I finalment l'aplicació a la quantia base de la proporció resultant.

2. QUANTIA BASE

Es denomina «quantia base» perquè és la base de càlcul sobre la qual s'aplica el grau corresponent i per a distingir-la de la quantia processal, amb la qual no sempre coincidirà

perquè la quantia base depèn del resultat i perquè si la quantia processal s'estima poc raonable, en relació amb l'interès econòmic real de l'assumepte, s'està de forma raonada a aquest últim.

En línies generals, la quantia base és l'import de la condemna si és pecuniària (criteri 14). En canvi, en cas de sentència absolutòria, coincideix amb la quantia processal, tret que no consti fixada en les actuacions o que s'estimi poc raonable en atenció a l'interès econòmic real de l'assumepte, si bé ha de motivar-se l'excepcional aplicació d'una quantia diferent de la processal (criteri 11.1). D'altra banda, en la jura de comptes ha de fer-se ús d'especial moderació en cas de desestimació de les pretensions defensades (criteri 14). I a falta de tot l'anterior, la quantia base és la indeterminada o inestimable de l'art. 394.3 LEC, valorada en 18.000 € (criteri 11.1) «*tret que, en raó de la complexitat de l'assumepte, el tribunal disposi una altra cosa*», per a cada pretensió de quantia inestimable. En tot cas, aquests Criteris tenen una única quantia «indeterminada»: la que es valora en l'esmentat precepte de la LEC en la suma de 18.000 €⁸.

En matèria de recursos d'apel·lació, cassació, infracció processal o en interès de llei, la quantia base per a calcular els honoraris de la primera instància i aplicar sobre ella el grau corresponent i els criteris 8 i 9, és la suma de les pretensions el pronunciament en sentència de les quals sigui objecte d'específica impugnació, sense prendre en consideració la resta de pretensions, el pronunciament de les quals no sigui impugnat (criteri 11.3). El mateix succeeix amb els incidents i els recursos davant de resolucions interlocutòries, encara que en aquest cas quan l'incident manqui de quantia pròpia, s'està a la indeterminada de 18.000 € tret que aquest import superi la quantia del procediment principal, i en aquest cas s'està a aquest últim import (criteri 11.7).

En els supòsits de pluralitat de pretensions o delictes, si aquests tenen entitat pròpia, així com quan es taxin conjuntament pretensió principal i reconventional, la quantia base serà la suma de la quantia de totes i cadascuna d'elles, siguin determinades o indeterminades (criteri 13).

En cas de pretensions o prestacions de caràcter periòdic la quantia base és la que consti en les actuacions com a quantia processal o l'acceptada per les parts i en defecte d'això la suma de les pretensions quantificables i respecte de les no quantificables, una indeterminada (criteri 11.4.).

Excepte en les execucions, la quantia base només ha d'incloure els interessos aprovats judicialment o acceptats per les parts de manera expressa o tàcita, mitjançant el seu pagament o consignació judicial (criteri 11.8). En canvi, en les execucions la quantia base és la suma per la qual es despatxa l'execució, incloent el principal més els interessos i costes pressupostades (criteri 11.5) ja que aquest és l'interès econòmic real d'una execució i han de quantificar-se *ex-ante* en la demanda d'execució.

Per últim, a matèria de mesures cautelars o provisionals, la quantia base és el seu propi interès econòmic i en cap cas la quantia del plet principal, de la qual, a més, no ha d'excedir. Així mateix, si se sol·liciten de manera simultània diverses mesures, es poden sumar totes elles, sempre que cadascuna estigui mínimament justificada i sigui clarament diferenciada de la resta, de manera que tingui entitat pròpia i no sigui conseqüència d'una altra. Quan no consti un interès econòmic clar *per se*, la quantia base de cada mesura és la indeterminada de 18.000 € (criteri 11.6).

En tot cas, aquests Criteris, davant l'absència de les necessàries escales progressives, contempnen tres mecanismes de correcció de la quantia base:

⁸ Aquesta quantia base de 18.000 € serà, per tant, utilitzada en les actuacions penals, o en matèria de capacitat i filiació o en dret de família, entre d'altres per a les pretensions sense quantia o de quantia inestimable. Així mateix, en les actuacions judicials de menor entitat (revisió, reforma, queixa, suplica, diligències preliminars, denúncies i assistències penals, conciliació laboral, aclariment de sentències o interlocutòries, etc.) es pren, en tot cas, com a quantia a base una indeterminada de 18.000 € (criteri 11.2).

- a) Un límit de quantia base: quan la quantia superi la *summa gravaminis* que dóna accés a cassació (art. 477 LEC) la quantia base es reduirà als 600.000 €, prescindint de tot el que excedeixi d'aquest import.
- b) Una reducció de grau: quan la quantia base superi els 300.000 € (la meitat d'aquesta *summa gravaminis*) s'aplica una *moderada* reducció⁹ del grau que correspondria segons el treball realitzat (criteri 11.9).
- c) Un increment d'un grau: quan la quantia base sigui igual o inferior a 18.000 € i es tracti d'una actuació amb mínima fonamentació jurídica, pot aplicar-se un grau més del que correspongui a l'actuació de què es tracti, o bé aplicar-se directament el grau 15 (criteri 11.10) previst precisament per a escrits amb una mínima fonamentació jurídica.

Una vegada fixada la quantia base, sobre la mateixa s'aplica la proporció o percentatge que correspongui en funció del grau aplicable al cas.

3. GRAUS DE TREBALL

El criteri 6 preveu una graduació d'actuacions, distingint entre un mateix cas amb o sense complexitat i amb a sense conformitat. Això últim específic de l'àmbit penal.

Cada grau implica «una reducció proporcional respecte del grau anterior» (criteri 6), on el primer grau no pot superar el límit que assenyalava l'art. 394.3 LEC (un 33,33% de la quantia base).

Es tracta d'una enumeració exemplificativa a manera de *numerus apertus*, susceptible de periòdica actualització i de la seva aplicació analògica a actuacions amb una «càrrega de treball o finalitat similar».

El que separa un grau del següent és, per tant, aquesta «reducció proporcional» del 33,33% que correspon al grau 1r. *Reducció proporcional* o percentual que tinc per a mi que oscil·laria al voltant d'un 20%, perquè una proporció superior o molt inferior porta a resultats absurds en reduir el grau, contravenint amb això el «paràmetre de raonabilitat» (criteri 3.1) i la «ponderació equitativa» (criteri 4.3). Tingui's en compte que això condueix a reduir els honoraris entorn a la meitat si es redueixen tres graus, per exemple, en baixar del primer al quart¹⁰.

Ara bé, en tot cas, ha de tenir-se en compte que el grau a aplicar al cas concret pot veure's alterat quan l'específica actuació de què es tracti hagi tingut una especial complexitat o simplicitat en els termes del criteri 7; o quan el temps emprat en els actes orals, hagi estat superior o inferior a l'habitual o freqüent en aquesta actuació professional (criteri 7); o fins i tot quan es tracti de quanties reduïdes o elevades (criteri 11.9 i 11.10)¹¹. En aquest sentit, la

⁹ Aquesta moderada reducció de grau també s'esmenta com «moderat increment» o «moderada reducció» en el criteri 7.2 i 7.3, respectivament. I d'aquí es desprèn que moderat equival a una reducció d'un o dos graus, ja que posant en relació aquest «moderat increment» del criteri 7.2 amb l'ordenació de graus del criteri 6, per a una mateixa actuació professional, si aquesta presenta complexitat la mateixa s'incrementa en un o dos graus.

¹⁰ En efecte, si partim d'aquesta proporció, per a una actuació professional de grau 1r (concurt amb complexitat) amb una quantia base de 30.000 €, els honoraris de lletrat a les costes serien aproximadament d'uns 10.000 € (= 30.000 / 3 o bé 30.000 x 33,33%). I amb aquesta mateixa quantia base, si es tractés d'una actuació professional del 4t grau (judici ordinari sense especial complexitat ni simplicitat i sense una dedicació de temps especial), els honoraris de lletrat en les costes series aproximadament de la meitat, és dir d'uns 5.000 €

¹¹ Encara que de la literalitat del criteri 11.10 les quanties reduïdes són les iguals o inferiors a 18.000 €, no sempre serà així. No s'ha d'oblidar que aquest criteri persegueix «compensar la distorsió que comporten les quanties» reduïdes, de manera que més enllà del seu tenor literal (criteri 3) s'ha d'estar a la seva finalitat. Així, per quanties inferiors a uns 23.000 € és aconsellable efectuar doble càlcul segons la quantia base real i el grau que correspongui i segons la quantia de 18.000 € amb el seu increment d'un grau, ja que si aquest segon càlcul ofereix uns honoraris superiors, pot estar-se a ell, perquè no seria raonable que a major quantia els honoraris d'una mateixa actuació fossin inferiors.

«moderada reducció de grau» esmentada en aquests criteris és una reducció d'un o dos graus, per tot el que s'ha exposat *ut supra*¹² i perquè una reducció de tres graus difícilment pot qualificar-se de moderada si, com hem assenyalat, equivaldria a reduir els honoraris a la meitat.

A més, ha d'estar-se al treball efectivament realitzat, per la qual cosa tan sols cal incloure en les costes els honoraris íntegres d'una actuació si el lletrat ha intervingut en la totalitat d'aquesta. En cas contrari, davant un canvi de defensa lletrada (vènia) o quan per qualsevol altre motiu finalitzi la seva actuació sense intervenir és totes les fases del procediment, s'estarà a les fases realment realitzades, és a dir, a l'efectivament treballat¹³. Així, quan el procediment es divideixi en períodes o fases, la fase d'al·legacions computa la meitat del procediment sencer i les restants fases l'altra meitat. I de la mateixa manera, aquestes restants fases també tenen un valor similar entre si, per la qual cosa quan existeixin dues fases més (audiència prèvia i judici, per exemple), cadascuna d'elles computarà com una quarta part del procediment sencer (criteri 10.1).

Finalment, en cas d'acumulació de processos, les costes es valoren per separat per a cada procediment a acumular segons l'actuat en cadascun d'ells fins al moment de l'acumulació. A partir d'aquesta, les costes es valoren de manera conjunta, sumant si escau els resultats parcials (criteri 10.4).

4. RESULTATS I FACTORS A APLICAR SOBRE EL MATEIX

El resultat obtingut d'aplicar sobre la quantia basi la proporció o percentatge que correspongui segons el grau de treball efectiu són els concrets honoraris a incloure en la taxació de costes per a un assumpte específic, com a import raonable d'aquesta actuació professional.

No obstant això, hi ha tres supòsits en els quals una vegada trobat el resultat i sobre el mateix encara procedeix afegir un lleu increment. Es tracta d'una banda dels casos en què se celebri vista en apel·lació o cassació, en haver-se proposat i admès prova en aquesta alçada (criteris 8 i 9.2), i d'altra banda els supòsits de condemna en costes a favor de diversos litigants amb diferent direcció lletrada, on s'exercitin pretensions solidàries i es tracti de defenses clarament diferenciades entre si. En aquests supòsits, la minuta resultant pot incrementar-se lleument. I tinc per a mi que aquest lleu increment pot oscil·lar entorn a un 10% de la minuta en els primers suposats i en l'últim cas afegint aquest mateix percentatge per a cada defensa addicional, descomptant per tant la primera¹⁴.

VIII. ELS INFORMES PREVIS A LES TAXACIONS DE COSTES

Aquests criteris orientatius són quantitativament menys explícits que els precedents (de l'ICAB de 2009) el que contribueix a impulsar un servei col·legial d'informes previs a la taxació de costes. Servei que l'ICAB va introduir mitjançant Reglament de la seva Comissió

¹² *Vid.* nota 9.

¹³ En cas de desistiment, renúncia o aplanament formalitzat el mateix dia d'una actuació oral, i per tant ja preparat el judici, vista o compareixença de què es tracti, es pot incloure en les costes la totalitat d'aquesta actuació oral (criteri 10.3) com si s'hagués celebrat.

¹⁴ Òbviament res impedeix que aquest increment sigui un altre percentatge diferent, com ara un 5% o un 15%, però el qualificatiu «lleu» que es predica de l'increment, sembla indicar que un percentatge superior als aquí indicats no encaixaria en aquesta «lleugeresa». A aquest efecte, n'hi ha prou amb posar de manifest que l'IVA dels honoraris professionals és d'un 21%, i al meu parer no és precisament qualificable com un «lleu increment».

d'Honoraris de 30 de juliol de 2019, declarat adequat a legalitat per resolució de la Generalitat JUS/2788/2019, de 24 d'octubre de 2019.

Es tracta d'un servei voluntari destinat a qui acrediti tenir una condemna en costes al seu favor, amb la finalitat d'evitar la conflictivitat derivada de la seva impugnació. L'interessat pot sol·licitar aquest informe previ, exposant el contingut de l'actuació professional i acompanyat la documentació que enumera l'art. 6 de l'esmentat Reglament. Si la minuta s'adequa als Criteris s'estampa al dors de la mateixa el segell de «informe previ favorable» amb exprés esment de la documentació examinada, de manera que conforme a l'art. 9 de l'esmentat Reglament «sempre que no existeixin hi ha al·legacions, fets, documents o qüestions no preses en consideració per la Comissió (d'Honoraris), aquesta queda vinculada pels informes previs que hagi emès». Per contra, si s'estima que la minuta no s'adequa als Criteris de l'ICAB, s'informa desfavorablement, donant al sol·licitant un termini de 10 dies per a refer la minuta, sense cost addicional.

NOTA MODIFICACIÓ CRITERI:

Pel que fa a la nota a peu de pàgina número 11, relativa als supòsits de quanties superiors a uns 190.000 €, hi ha hagut un canvi de criteri. Per tant, caldrà estar a allò disposat a l'article relatiu a "La modulació del grau per raó de la quantia base, als Criteris 2020", en relació amb els supòsits de quanties lleument superiors a la meitat de la legalment prevista per a l'accés cassacional, de 300.000 euros.

L'esmentat article es troba a la pàgina web col·legial (Comissions i seccions/Comissió d'Honoraris/Documentació honoraris/Qüestions pràctiques de l'aplicació dels Criteris 2020).